

[Ministeren for kulturelle anliggender]

den.« Hertil kan jeg alene svare, at jeg ikke på nogen måde tror, at der hersker ligestilling i den danske teaterverden. Jeg forestiller mig ikke, at der skulle være nogen teaterdirektør, nogen instruktør eller nogen skuespiller, som er ligeglade med, om de spiller for en fyldt eller for en tom sal.

Nu peges der i spørgsmålet på den overordnede styring som et problem for de københavnske teatre. Jeg vil ikke helt udelukke, at der kan være et problem her. Da man i sin tid etablerede den storkøbenhavnske landsdelsscene, blev der lagt ganske bestemte rammer for teatrenes ledelse og økonomi. Det er tænkeligt, at disse rammer i nogle situationer kan være strammere for mulighederne, end godt er. Det forhold er vi opmærksomme på i kulturministeriet, og vi har allerede drøftelser i gang mellem ministeriet og styrelsen for landsdelsscenen om disse emner.

Det fremgår af spørgsmålets begrundelse, at hr. Poulsgaard har hæftet sig særligt ved, at teaterlivet efter Bent Mejdings opfattelse ville blive mere frodigt, hvis man bare fra det offentlige side lod være med at støtte teatrene. Jeg tror ikke, der er nogen inden for teaterverdenen, ej heller Bent Mejding, der mener, at det ville være en fordel at gå tilbage til den tid, hvor dansk teaterliv ikke blev støttet, og hvor vi jo netop kom ind i en situation, hvor ingen af de privatejede teatre havde mulighed for at klare sig økonomisk. I 1975 havde vi et københavnsk teaterliv, som havde kæmpet hårdt for at overleve, ikke fordi publikum svigtede, for det var netop i de år, at Arteordningen slog igennem og fik folk til at strømme til teatrene, men fordi tiderne havde udviklet sig sådan, at selv fulde huse ikke kunne give et økonomisk vel fungerende teater. Jeg synes, at Bent Mejding ser den tid i et lidt romantisk skær, den tid, hvor de økonomiske problemer var så store. Som sagt, den løsning, vi har i øjeblikket, har reddet teatrene. Der kan være problemer forbundet med den, og dem vil vi prøve på at løse.

I forbindelse med dette svar vil jeg gerne henlede opmærksomheden på, at der i går i Børsen har været bragt en artikel, som var et interview med mig, således fremtrådte det, som var foranlediget af den artikel med Bent Mejding, som hr. Poulsgaard omtaler. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at dette interview

må jeg tage afstand fra. Intervieweren, journalist Hanne Rasmussen, har brudt en aftale om at give mig sin version af vor samtale, og de udtalelser, der dér bringes, og som dér lægges mig i munden om Arteordningen, er helt i modstrid med min vurdering af Arteordningen, der netop har gjort det muligt for et betydeligt antal mennesker i landet, som ikke tidligere har kunnet det, at benytte det kulturtilbud, som vore teatre repræsenterer.

Poulsgaard (FP):

Ja, det er det sædvanlige, der var ingenting at sige tak for. Det er en lidt fantastisk situation. Hvor mange beviser vil ministeren have? Hvor længe vil ministeren gå med skyklapper for øjnene og sige: der er ingen problemer. Det er helt saliggørende det hele, bare vi har Arte. Det er en meget dygtig teatermand, der har udtalt sig her til Børsen, og det, han siger, synes jeg ikke ministeren bare kan affærdige som noget, jeg havde nær sagt nonsens.

Hvad så med det, Klaus Pagh siger, og som han er refereret for i Politiken den 21. november? Dér siger Klaus Pagh, at det er umuligt at køre et teater, som han kører, uden at der skal uddannes skuespillere på et etableret teater. Men det kan man ikke i dag; Klaus Pagh siger: nej, i stedet uddanner man skuespillere med politisk teater, børneteater og gruppeteater for øje. Er det det, ministeren vil, at det skal være engageret det hele, det skal være politisk, det skal være meningsfyldt, det skal være ligesom ham biskoppen i Ribe, altså med, at almindelige folk må ikke mere sig? Klaus Pagh siger hertil, det er utilfredsstillende for ham, at han skal aflevere 2 mill. kr. til landsdelsscenen. Men det er jo denne tyrkeretro på, at staten og de offentlige er betydelig bedre til at drive det, end private er.

Jeg synes, ministeren endnu en gang skulle gå hjem og nærlæse den bemærkning i den artikel og så tænke over det, i det hele taget tænke over, om ikke det er en vildmand, man er inde på med denne her Arteordning, som breder sig som ringe i vandet. De tager jo alt muligt op, som slet ikke har været påtænkt, men det er klart, man har jo nogle folk, som man skal have ansat både hist og pist.